

‘Ο Γάλλος ζωγράφος Μπενζαμέν Κοσταν στο ατελιέ του.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

Ο ΦΟΒΟΣ

Μετά τὸ δείπνο, ἀνεβήκαμε στὴ γέφυρα. Μπροστά μας ἀπλώνονταν ἡ Μεσόγειος ἀρυτίδωτη σ' ὅλη τῆς τὴν ἔκτασι, φωτισμένη ἀπὸ τὸ μεγάλο κί' ὀλοκάθαρο φεγγάρι. Τὸ βατόρι μας γλιστρούσε, ριχνώντας στὸν κατώτερο οὐρανὸ ἕνα χοντρὸ φεῖδι ἀπὸ κατάρυαυρο καπνῷ.

Εἴμασθε ἐφτά—ὄχι τὸ καὶ μέναμε σιωπηλοί, γεμίτοι ἐνθουσιασμό, μὲ τὰ βλέμματά μας γυρισμένα πρὸς τὴ μακρινὴ Ἀφρική, στὴν ὁποία πηγαίναμε. Ὁ καπετάνιος, ποὺ κάπνιζε τὸ ποῦρο του καθισμένου ἀνάμεσά μας, συνέχισε ἔξαφνα τὴν κουβέντα ποὺ εἶχαμε ἀρχίσει στὸ δείπνο.

—Ναί, εἰπε, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἐννοῶσα στ' ἀλήθεια τί θὰ πῆ φόβος. Φανταστῆτε, ἔξη ὀλόκληρες ὄρες τὸ καρὰβί μου βρισκόταν καρφωμένο, μὲ τὴν πύμῃ του ἀναστρωμένη, στὸν ὑφαλο, στὸν ὁποῖο εἶχε προσαράξει. Εὐτυχῶς, κατὰ τὸ βράδυ μᾶς εἶδε ἕνα Νορβηγικὸ φορτηγὸ καὶ μῆς συμμάχησε. Ἀλλοῶς εἴμασθε χαμένοι...

Ὁ πλοίαρχος, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, πῶπασε. Τότε ἕνας ἄνδρας ψηλὸς μὲ ἥλιωμένη δὴρ καὶ μὲ παρουσιαστικὸ σοβαρὸ, ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ ὅταν τοὺς βλέπει κανεὶς καταλαβαίνει πὼς ἔχουν ταξιδεύσει σὲ χώρες ἄγνωστες καὶ μακρινές, μὲ χίλιες περιπέτειες καὶ κινδύνους καὶ ποὺ τὸ γαλήνιο βλέμμα τους φαίνεται σὰν νὰ κρατᾷ ἀκόμα στὸ βάθος του κατὰ ἄτ' τὰ ἀλλόκοτα τοπία ποὺ ἀντίκρισε, ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους, γὰρ τοὺς ὁποίους μαντεύει κανεὶς, ὅτι εἶνε ποτισμένοι ὀλόκληρος ἀπὸ ἀκατανίκητο θάρρος, μίλησε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ εἶπε:

—Εἰπατε, κύριε πλοίαρχε, ὅτι φοβηθήκατε. Δὲν σᾶς πιστεύω. Παραξηγήτε τὸ αἰσθημα ποὺ νοιώσατε μπροστὰ στὸν κίνδυνο καὶ τ' ὀνομάζετε φόβο. Ἐνας ἐνεργητικὸς ἄνθρωπος δὲν φοβάται ποτὲ μπροστὰ στὸν ἄμεσο κίνδυνο. Συγκινεῖται, ταραξίζεται, ἀγωνιᾷ. Μὰ ὁ φόβος εἶνε ἄλλο πράγμα.

—Διάβολε! Ἐκανε ὁ πλοίαρχος γελώντας. Καὶ ὅμως φοβήθηκα, φίλε μου. Σᾶς τὸ βεβαιώνω...

Τότε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἥλιωμένον πρόσωπο εἶπε μὲ φωνὴ ἀργή:

—Ἐπατρέψατέ μου νὰ ἐξηγηθῶ. Ὁ φόβος, τὸν ὁποῖο κί' οἱ πὸ τοῖμφοὶ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ νοιώσουν, εἶνε κατὰ τρομερὸ, εἶνε ἕνα αἰσθημα φοβιχτὸ, ποὺ μοιάζει μὲ ἀποσύνθεσι τῆς ψυχῆς, ἕνας σπασμὸς ἀπάσιος τοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς, τοῦ ὁποῖο

καὶ ἡ ἀνάμνησις μόνο προκαλεῖ οἰγὴ ἀγωνίας. Μὰ ὅταν εἶνε γενναῖος, δὲν τὰ νοιώθει κανεὶς δι' αὐτά, οὔτε μπροστὰ σὲ μιά δολοφονικὴ ἐπίθεσι, οὔτε μπροστὰ στὸν ἀνατόφρευτο θάνατο, οὔτε μπροστὰ σ' ὄλους τοὺς ἄλλους γνωστοὺς κινδύνους. Αὐτὸ σπιβαίνει μόνο σὲ μερικὰς ἀνόμιλας περιστάσεις, μπροστὰ σὲ ἀορίστους φόβους. Ὁ ἀληθινὸς φόβος ἔχει κατὰ τὸ φανταστικὸ καὶ ὑπερφυσικὸ. Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ πιστεῖε στὰ φαντάσματα καὶ νομίζει πὼς βλέπει ἕνα βρικολάκα μέσα στὸ σκοτάδι, μονάχα αὐτὸς νοιώθει τὸν φόβο σὲ ὅλη του τὴν τρομερὴ φρίκη...

Ἐγὼ ἀισθάνθηκα τὸ φόβο μόνο δυὸ φορὰς στὴ ζωὴ μου. Κί' ὁ μὸς ἔχω διατρέξει ἀναρτίμητες κί' ἐκινδύνους περιπέτειες. Πολέμησα ἐπανειλημένως. Ἐπασά στὰ χέρια ληστών, οἱ ὁποῖοι μ' ἀφῆσαν στὴν ἐρημιά ἐτοιμοθάνατο. Καταδικάστηκα ὡς ἐπαναστάτης εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατο στὴν Ἀμερικὴ καὶ μὲ πέταξαν ἀπὸ ἕνα βατόρι μερικὸι Κινέζοι πειρατὰ στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ, ἀνάμεσα στοὺς καρχαρίες. Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ νομίζω τὸν ἑαυτὸ μου χαμένο, ἔπαυρα ἀμέσως τὴν ἀπόφασί μου, μὰ σκληρὴ ἀπόφασί κί' ἐτομαζόμουν νὰ πεθάνω χωρὶς καμμιὰ λίπτα...

Μὰ ὁ φόβος δὲν εἶνε αὐτὸ. Ἀκούσατε λοιπὸν τί μοῦ συνέβη στὴν Ἀφρική, ὅταν ἐννοῶσα ἢ μᾶλλον ἐμάντηκα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φόβο:

Διασχίζα τότε τὶς ἀπέραντες ἀμμόδεις ἐκτάσεις ποὺ ἀπλώνονται στὰ βόρεια τοῦ Οὐάργκα. Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε μὰ ἀπὸ τίς πὸ παράδοξες χώρες τοῦ κόσμου. Ἐσεῖς ὅταν ἀκούτε ἔκτασις ἄμμου, θὰ φανταζόσθε μιά ἄμμο ἴσα, μονοκόμματη, ὅπως εἶνε στίς ἀφογαλιές τῆς πατρίδος σας. Ὁχι, δὲν εἶνε αὐτὸ. Γιὰ νὰ λάβετε μιά ἰδέα ποῦ τί εἶνε ἡ ἄμμος τῆς Σαχάρας, φαντασθῆτε ἕνα μαγισμένον ὄκεανὸ, ὁ ὁποῖος στερεοποιήθηκε ἔξαφνα στὴν κατάστασι τῆς τρικυμίας κί' ἀτόμεινε μὲ τὰ κίματα τοῦ ἠνεμιένου, δόρθα, ἄγρια, μὰ ἀκίνητα πεία. Μὲ τὴν διαφορὰ, ὅτι τὰ κίματα αὐτὰ εἶνε ἀπὸ κίτρινη ἄμμο καὶ γηλὰ σὰν βουνά. Στὴν ἀρχιεμένη αὐτὴ θάλασσα, τὴν ἄφρονη καὶ τὴν ἀκίνητη, ὁ ἀφανιστικὸς ἥλιος τοῦ Ἰσημερινοῦ οἰχέει κατακόρυφα τὴν ἀδυσώπητη φλόγα του. Κί' ὁ μὸς, ὁ ταξιδιωτῆς πρέπει νὰ διασχίσῃ τὰ πυφωμένα αὐτὰ κίματα, νὰ τ' ἀνεβῆ, νὰ τὰ κατεβῆ, νὰ τ' ἀνεβῆ πάλι, νὰ τὰ κατεβῆ πάλι, νὰ τὸ κᾶνη αὐτὸ ἀδιάκοπα, ἀτελείωτα καὶ χωρὶς ἴχνος σᾶς πονθένά. Τ' ὄνομα

φογγάζουν, χώνονται ως τὰ γόνατα στην άμμο και γλιστρούν, καταρραυόμενες στις κατοφρέσεις.

Είμαστε δύο φίλοι που ταξιδεύουμε κ' η ακολουθία μας άπετελείτο από όχθη σπαχθίδες και τέσσερες καμηλές με τους καμηλιέρηδες τους. Είχαμε πάρει πια νά μιλάμε, συντηρημένα από τη ζέση και την κόπωση και στεγνωμένοι από τη δίψα. Έξωρα, καθώς προχωρούσαμε, ένας άπ' τούς ανθρώπους μας έβγαλε μια κραγή πρόμου. Άμέσως σταθήρασε δίλι κ' άπομείναμε άκίνητοι, γιατί είχε σημειβεί κάτι, που μόνο στις έξωτικές αυτές χώρες συμβαίνει.

Κάπου, έκει κοντά μας, προς μια άκαθόριστη διεύθυνση, ένα τίμπανο χτυπούσε. Ήταν τὸ μυστηριώδες τίμπανο, που μόνο όσοι παρθευόταν στη Σαχάρα τὸ ξέρουν. Άνηχοῦσε καθαρά, πότε πιο δυνατά, πότε πιο άδυνατισμένα, σπαματώντας κάθε τόσο κ' έπειτα ξεαναρχίζοντας τὸ ύποβλητικό χτύπημά του.

Οι Άραβες τῆς ακολουθίας μας άλληλοκλιταζόντουσαν περιτρομοί. Κι' έξωρα κάποιος άπ' αυτούς ελεε στη γλώσσα τους : «—Ο θάνατος πλησιέται γύρω μας».

Κι' άμέσως, άπροσδόκητα, ὁ σύντροφός μου, ὁ φίλος μου, ὁ άδελφός μου σχεδόν, σκυρσίστηνε κάτω άπό τ' άλογό του με τὸ κεφάλι μπροστά, χτυπημένος από ήλιασι !..

Διὸ ὄρες προσπάθησα τοῦ κάσου με κάθε τρόπο νά τὸν συνεφέρω, ὡς ἴπου τὸν εἶδα νά ξεσηκωθεί μέσα στην άγκαλιά μου. Καί σ' ἔλο τὸ διάστημα αὐτό, τὸ μυστηριώδες τίμπανο έξασκωνόθηκε νά γεμίζει τ' αυτιά μου με τὸν μονότονο κρότο του, τὸν άδιάκοπο και τὸν άνεξήγητο. Κι' έννοιωθα συγχρόνως νά γλιστρᾶει μέσα σπὰ κόκαλά μου ὁ φόβος, ὁ αληθινὸς φόβος, ὁ φορητὸς φόβος, καθὼς βρισκόμουν μπροστά σπὰ άρασημένο αὐτὸ πτώμα, ἔπάνω στη φλεγόμενη άμμο, διακόσιες λεύγες μακριά από τὸ τελευταίο κατοικημένο μέρος, ἔνθ πέρα τὸ τίμπαν τὸθ θανάτου χτυπούσε.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα καταλάβα για πρώτη φορά τί εἶνε ὁ φόβος. Μά τὸν έννοιωσα άκόμα καλύτερα μια άλλη φορά.

— Συγγνώμη, κύριε, διέκοψε τότε τὸν άρηγητὸ ὁ πλωταρχος. Μά αὐτὸ τὸ τίμπανο τί ἦταν ;

— Οὐτ' ἐγὼ δὲν ξέρω, άπάντησε ἐκεῖνος. Κανείς δὲν ξέρει. Οἱ έπιστήμονες τὸ άποδίδουν στην ἠχώ, ἡ ὁποία μέσ' από τ' άνεδοκατεβάματα τῶν άμμιόλοφων παίρνει τρομαχτικὲς διασπάσεις. Μά κανείς δὲν ξέρει τίποτε θετικό. Ίσως εἶνε ἕνα εἶδος άνωκατατρομοῦ τοῦ ἠχου. Πάντως, κ' ἐγὼ εἶ' αὐτὰ τὰ ἔμαθα άργότερα. Καί τώρα έρχομαι σπὰ δεύτερο έπεισόδιο, που μου συνέβη τὸν περασμένο γεμάτο, καθὼς διέσχισα ἕνα δάσος τῆς Βορειοανατολικῆς Γαλλίας. Μέσα σπὰ δάσος εἶχε νυχτώσει διὸ ὄρες νορτίτερα κ' εἶχα για ὄδηγό μου ἕνα χωριό, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε σπὰ πλάι μου σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι. Άπό πάνω μας τὰ ἔλατα οὐρλιαζαν, καθὼς τὰ ἔδερνε ὁ βορρᾶς. Άνάμεσα από τις κορυφές τους, ἔβλεπα τὰ μονιτὰ σύννεφα νά κυλοῦν φεύγοντας σάν κληνημένα. Κάθε τόσο, μπρός στην άκατασίρητη ὀρητή τοῦ άνέμου, ὄλο τὸ δάσος ἔγερνε πρὸς τὸ ἴδιο μέρος, βγάζοντας ἕναν άπέραντο στεναγμό ὀδύνης. Καί τὸ κρύο με τρυπούσε ὀλόκληρο, παρ' ὄλο τὸ γοργὸ βήμα μου και τὸ βαρὺ μου ντύσιμο.

Θά δειπνούσαμε και θά κοιμόμαστε στην καλύτερα ἔνθς δασοφύλακος, που δὲν βρισκόταν και πολὺ μακριά μας. Εἶχα πάρει ἔκει για νά κληνησω.

Κάθε τόσο, ὁ ὀδηγός μου ἔβρινε τὰ μάτια του και ψιθύριζε : «Διαβολάκος !..». Έπειτα άρχισε νά μου μιλάει για τούς ανθρώπους, οἱ ὁποῖοι θά μας φιλοξενούσαν. Ὁ δασοφύλακος εἶχε σκοτώσει πρὸ διὸ χρόνων ἕνα λαθροθήρα κ' από τότε φρανόταν σκηνήροπος και βλοσυρός, σάν νά τὸν βασάνιζαν τύψεις. Οἱ διὸ παντρωμένοι γιοῖ του ζούσαν μαζί του.

Τὰ σκοτάδια ἦσαν βαθειά. Δὲν ἔβλεπα τίποτε γύρω μου, Τέλος, παρατήρησα

ἕνα φῶς κ' ὁ σύντροφός μου χτύπησε μια πόρτα.

Κραγνὲς διαπεραστικὲς γυναικείες ἀπάντησαν. Έπειτα μια ἀντριετα φωνή, μια φωνή πνηγμένη, ρότιση : «Πῶς εἶνε ; Ὁ ὀδηγός μου εἶπε τότε τ' ὄνομά του και μᾶς άνοιξαν. Μπήκαμε μέσα κ' ἀντίκρισα τότε ἕναν αλησημόνητο πίνακα.

Ένας γέρος, με μαλλιά λευκά, με μάτια τρελλοῦ, με τὸ δίκαννό του γεμάτο σπὸ χέρι, μᾶς περιμενε ὄρθιος σπὸ μέση τῆς κουζίνας. Ἐνθ διὸ ψηλά παλληράκια, ὀπλιωμένα με τσεκούρια, φύλαγαν στην πόρτα. Διέκρινα σπὸς σκοτεινωμαίνες γονιές διὸ γυναικείες γονατιστές, με τὸ πρόσσωπό τους γυρισμένο πρὸς τὸν ποιχο.

Ὁ γέρος, βλέποντάς μας, ἀσκήτησε τὸ ὄπλο του σπὸν τοῖχο και διέταξε νά ετομαόσουν ἕνα δωμάτιο, μᾶ ἔπειθὶ ἡ γυναικείες δὲν κοιμόντουσαν, μου εἶπε ἀπότομα :

— Ξέρετε, κύριε, ἔδδ και διὸ χρόνια ἀκριβὸς τὴ νύχτα αὐτή, σκότωσα ἕναν άνθρωπο. Τὸν περασμένο χρόνο ἦθε και με φώναξε... Τὸν περμένο λοιπὸν κ' άπόψε...

Έπειτα πρόσθεσε σὲ τόνο, που μ' ἔβαινε νά χαμογελάσω : — Γι' αὐτὸ μᾶς βλέπετε σὲ τέτοια ἀνησυχία.

Τὸν καθισάχασα ὄπως μπορούσα νά ἄρχισα νά διηγοῦμαι διάφορες ἱστορίες, με τις ὁποῖες σπὰ—σπὰ τούς γαλήνερα ὄλους.

Κοντὰ σπὸ τῆμα ἕνας γέρος σκύλος, σχεδόν τυφλός, κοιμόταν με τὸ μουσούδι του χωμένο ανάμεσα σπὰ σκέλια του.

Έξω, ἡ μανιασμένη καταγίδα ἔδερνε τὸ μικρὸ σπῆτά κ' από ἕνα στενὸ σπῆτ γίτη, κοντὰ στην πόρτα, ἔβλεπα τὰ δέντρα που ἔγερναν ὡς τὴ γῆ και τις ἀδιάκοπες ἀστραλές.

Παρ' ὄλες τις προσπάθειές μου, καταλάβαινα ὅτι ἕνας βαθὺς φόβος κατεἶχε ὄλους αὐτούς τούς ἀνθρώπους και κάθε φορά που ἔβαινα νά μιλάω, ὄλα τ' αὐτὰ ἀφοργαζόντουσαν μακριά. Κοιρωσμένος νά παρακολουθῶ τις ἀόητες ἀνησυχίες τους, ετομαόμουν νά πάω νά κοιμηθῶ, ὅταν ἔξωρα ὁ γεροδασοφύλακος ἔβαινε ἕνα πῆδημα, άρταξε τὸ δίκαννό του και τραυλίσε με φωνὴ πνηγμένη :

— Νά τον ! Νά τον ! Νά τον !..

Ἡ διὸ γυναικείες γονάτισαν πάλι, κρύβοντας τὰ πρόσσωπά τους και τὰ παλληράκια ξεκαπθῆραν τὰ τσεκούρια τους. Έτομαόμουν νά τούς καθισνάχασω πάλι, ὅταν ὁ κοιρωσμένος σκύλος ἀνορθώθηκε ἀπότομα και ἔβρινωτας τὸ κεφάλι του, φενάωντας τὸν λαμό του, κυπιάωντας σπὸ φωτιά με τὰ σκυμένα σχεδόν μάτια του, ἔβγαλε ἕνα από τὰ πένθημα ἔ-

κείνα οὐρλιάσματα, που κάνουν τούς ταξιδιώτες ν' ανατριχάζουν τὴ νύχτα στην ἔσοχη. Ὅλα τὰ βλέμματα γύρισαν άμέσως πρὸς αὐτόν.

Έμενε τώρα άκίνητος, ἀνορθωμένος σπὰ τέσσερα ποδάρια του σάν ν' ἀντίκριζε κάτι τρομαρὸ μπροστά του κ' άρχισε πάλι νά οὐρλιάζει πρὸς μια ἀόρατη ὀπισασία, φορητὴ χωρὶς ἄλλο., γιατί ὄλες ἡ τριχες του εἶχαν ἀνασηκωθεί.

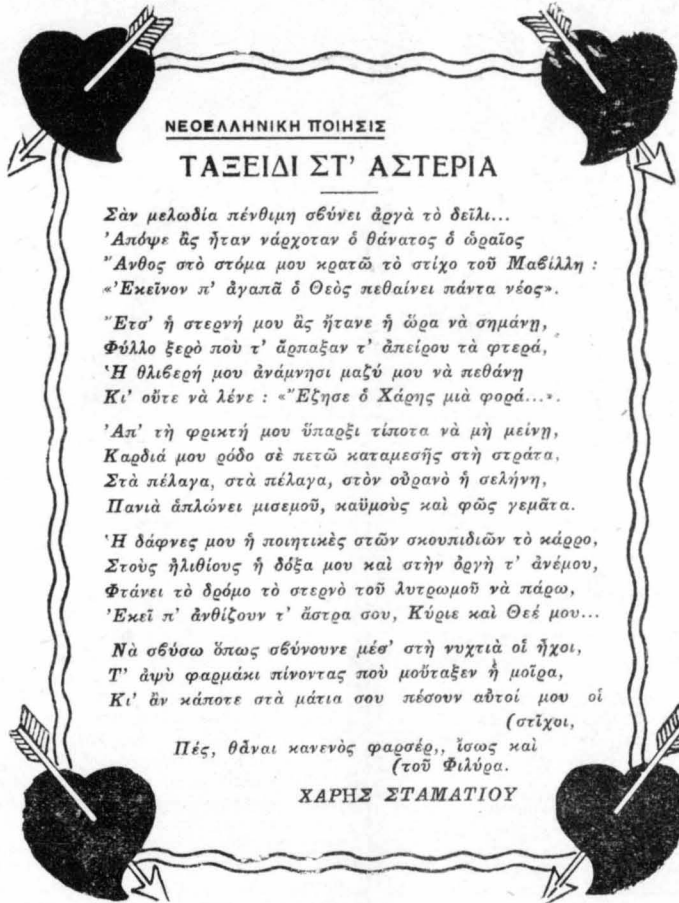
Ὁ δασοφύλακος, πελιδνός, φώναζε : — Τὸν μυρίζεται !... Τὸν μυρίζεται !... Ήταν μπροστά δταν τὸν σκότωσα...

Καί συγχρόνως ἡ διὸ γυναικείες σάν τρελλές άρχισαν νά οὐρλιάζουν μαζί με τὸ σκυλί.

Χωρὶς νά θέλω, μια ἀπέραντη ἀνατριεχὴ πέρασε ανάμεσα άπ' τούς ὄμους μου. Τὸ φοβισμένο ζῶο ανάμεσα σ' αυτούς τούς ξετρελαιμένους ἀνθρώπους, σκόρπασε τὴ φρίκη.

Επὶ μια ὄρα ὁ σκύλος οὐρλιάζε, χωρὶς νά κληνητά. Οὐρλιάζε, σάν νά ἔβλεπε σπὸν ὕπνο του κάποιον ἐφιλιτη. Καί ὁ φόβος, ὁ τρομαρὸς φόβος ἔμπαινε συγχρόνως μέσα του. Τί φοβόταν ; Οὐτ' ἐγὼ δὲν ξέρω. Ήταν ὁ φόβος, αὐτὸ εἶνε ὄλο.

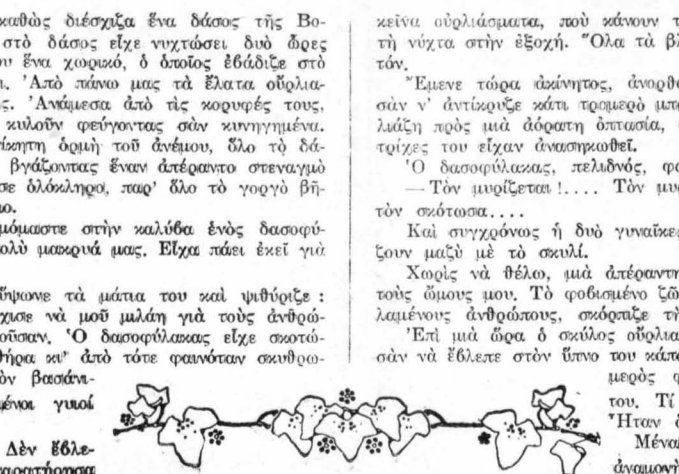
Μένουμε άκίνητοι, πελιδνοί, μέσ' στην ἀναμονὴ κάποιου γεγονότος φορητοῦ, με

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Σάν μελωδία πένθημη σβύνει άργά τὸ δειλί...
'Απόψε ἄς ἦταν νάχουταν ὁ θάνατος ὁ ὄραῖος
'Ανθος σπὸ στόμα μου κρατῶ τὸ στίχο τοῦ Μαβίλλη :
«'Εκείνον π' αγαπᾶ ὁ Θεός πεθαίνει πάντα νέος».
'Ετο' ἡ στεγνή μου ἄς ἦταν ἡ ὄρα νά σημάνη,
Φύλλο ξεροῦ που τ' άρπαξαν τ' άπειρου τὰ φτερά,
'Η θλιβερὴ μου ἀνάμνησι μαζί μου νά πεθάνη
Κι' οὔτε νά λένε : «'Εξισε ὁ Χάρης μᾶ φορᾶ...».
'Απ' τὴ φορητὴ μου ὕπαρξι τίποτα νά μὴ μείνη,
Καρδιά μου ρόδο σὲ πετῶ καταμεσῆς σπὸ στράτα,
Στὰ πέλαγα, σπὰ πείλαγα, σπὸν οὐρανό ἡ σελήνη,
Πανιὰ ἀπλώνει μισμοῦ, καῦμούς και φῶς γεμάτα.
'Η δάφνες μου ἡ ποιητικὲς σπῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρρο,
Στους ἠλιθίους ἡ ὄδεα μου και σπὸν ὄρηγ τ' άνέμου,
Φτάνει τὸ δρόμο τὸ στεγρὸ τοῦ λυτρωμοῦ νά πάρω,
'Εκει π' ἀνθίζουν τ' άστρα σου, Κύριε και Θεέ μου...
Νά σβύσω ὄπως σβύνουνε μέσ' σπὸ νυχτιὰ οἱ ἠχοι,
Τ' άρῶ φαρμάκι πίνοντας που μουταξεν ἡ μοῖρα,
Κι' ἄν κάποιε σπὰ μάτια σου πέσουν αὐτοῖ μου οἱ
(στίχοι).

Πέε, θάναι κανενὸς φαρσέρ., ἴσως και (τοῦ Φιλύρα. ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. T.

Μία ἀπὸ τὶς πλέον γνωστὲς παρασημοῦσες ἀλλοδαπὲς, τῆς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις σὲ κάθε δεξίωσι χαρίζει μὴ εὐχάριστη ἐντύπωσι, ὅσον ἀφορᾷ κομψότητα, εὐμορφίαν καὶ ντύσιμο, ποὺ διακρίνεται ἀπὸ μὴ ἐπεροναλιστέα. Αἱ εὐχάριστα ἐντυπώσεις συμπληρώνονται μὲ τὴν εὐφρίαν ποὺ διακρίνει τὴν ἀνωτέρω χαριτωμένην Δα. Ἐπίσης τὴν διακρίνει ἕνα μυστρίο ζηλευτὸ καὶ ταλέντο ἰδιαίτερο χοροῦ καὶ σφριγίματος. Μία δόσις ἐπιδεικνυομένη «ξεμανσομιστῶ» τὴν καθιστᾷ ἥμισυ συμπαθητικὴ σὲς συναναστοφές της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τὰ δύο κλῶμα συγκεντρώνουν ἐναλλάξ τὰ πλείστα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινότητος. Τὸ Τέννις κλοῦμα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὸ ἀλόγιμα καὶ μόνον Πέμπτην ὑπὸ τύπον χορευτικῆς ἐσπεριδὸς καὶ τὸ «Γκόλφ» χάρις εἰς τὰ χορευτικὰ γέμιματα ποὺ θὰ δόσῃ ὀλόκληρη σφαίραν.

— Τὸ πρῶτο ἦτο τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην καὶ παρεκάθησαν τὰ μέλη τῆς λέσχης.

— Ἀρκετοὶ κύριοι προσήλθον μὲ λευκὰ σμάκια καὶ αἱ κυρίαι μὲ

τ' αὐτὰ τεντωμένα, μὲ καρδίαν ποὺ χτυποῦσε δυνατὰ κα' ὁ παραμικρὸς κρότος μᾶς ἀνασάτανε.

Ἐξαφνα ὁ σκύλος ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ μέσα στὸ δομάτιο, μύριζοντας τοὺς τοίχους κα' ἀνωστεινώνοντας πάντα.

Αὐτὸ τὸ ἔξω μᾶς τρέλλανε ἄλλοι. Τότε ὁ ὀδηγὸς μου ῥίχτηκε ἐπάνω του, κυριευμένος ἀπὸ ἕνα εἶδος παροξισμοῦ τοῦ τρόμου του. κα' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς τὸ πέταξε ἔξω.

Ἀμέσως ὁ σκύλος σάπασε καὶ μείναμε βυθισμένοι σὲ μὴ σιωπὴ πῶς τρομαχτικὴ ἀκόμα. Ἐξαφνα ἄλλοι ἄλλοι μὲ μὴ ἀναστηθήκαμε. Εἶδαμε ἀπὸ τὸ φεγγίτη νὰ γλιστρούῃ ἔξω μὴ σκυῖ. Τὴν νοῦσαμε ποὺ στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀκούσαμε νὰ τὴν γρατζουνίζῃ μὲ τὰ νύχια της. Ἐπειτα, γιὰ δύο λεπτά, δὲν ἀκούσαμε τίποτε. Μὰ καὶ πάλι κατόπιν ἡ σκυῖ πέρασε ξυστὰ στὸν τοίχο, σπάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα κα' ἄρχισε νὰ τὴν ξύνη.

Κατόπιν, ἔξαφνα, ἕνα κεφάλι παρουσιάστηκε στὸ εἶμα τοῦ φεγγίτη. Ἐνα κεφάλι λευκὸ, μὲ μάτια φωτεινὰ σὰν θηρίου. Κι' ἕνας ἦχος βγήκε ἀπ' τὸ στόμα του, ἕνας ἦχος ἀκαθόριστος ποὺ ἔμοιαζε μὲ θόρυβο.

Τότε ἕνας τρομαχτικὸς κρότος ἀντήχησε μὲσ' στὴν κουζίνα. Ὁ γέρο δασοφυλάκασι εἶχε πυροβολήσει. Συγχρόνως οἱ γυιοὶ του ἔσπεξαν κα' ἔφραξαν τὸ φεγγίτη μὲ μὴ μεγάλη ντουλάτα.

Σὺς ὀραζομασι, ὅτι ἀκούγοντας τὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ, τὸν ὅποιο δὲν περὶεμα, ἔνοιωσα μὴ τέτοια ἀγωνία τῆς καρδιάς, τῆς νηχῆς καὶ τοῦ σώματος, ὥστε νόμισα πὼς θὰ πεθάνω ἀπ' τὸ φόβο μου.

Μείναμε ἐκεῖ ὡς τὴν αὐγὴ, ἀνάκατοι νὰ κινηθοῦμε, νὰ ποῦμε μὴ λέξι, μαζεμένοι ἀπ' τὸν τρόμο κα' ἔτοιμοι ν' ἀναστηθῶμασι.

Ἐσφράξαμε τὴν εἴσοδο, ἀπὸ ἀνέταξε γιὰ καλὰ ὁ ἥλιος. Κι' εἶδαμε τότε σωριασμένον ἀπ' τὸ φεγγίτη τὸν γέροκο σκύλο μὲ τὸ κεφάλι του συνημιμένον ἀπὸ μὴ σφαίρα.

Ὁ ταξιδιότικος μὲ τὴν ἠλιοσημειωμένην δὴν σάπασε. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πρόσθεσε :

— Αὐτὴ τὴ νύχτα ὥστόσο, δὲν διέτρεξα κανένα κύνδινο. Μὰ θὰ προσημοῦσα νὰ ξεναθήσω ἄλλες τὶς ὄρες ποὺ διέτρεξα τοὺς τρομοφοβητοὺς τῶν κυνδίνων. περὶ αὐτὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δασοφυλάκασι πυροβόλησε ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ κεφαλοῦ ποὺ φάνηκε στὸ φεγγίτη.

GUY DE MAUPASSANT

βραδυνὰ φορέματα.

— Ἡ ἐξέδρος ποὺ εὐχάριστες. Ὅσοι δὲν ἐχόρευαν ἀπελάμβαναν τὴν φεγγαρόλουστη βραδειὰ κεντρίζοντας.

— Τὶ ἀτυχῆς ἐμπνεύσεις νὰ φοροῦν διὰ—τρεῖς κυρίαι πατζάμες, ἡ ὅποιος ἐκτός ὅτι δὲν εἶνε τῆς μόδας πλέον τὸ πρῶν—πόσον μάλλον τὸ βράδι— ἀλλὰ δὲν ἦσαν τοῦλάχιστον καὶ ἀρκετὰ κομψὰ ἢ καλαίσθητα, ὥστε νὰ τὶς κρῆνη κανεῖς μὲ περισσοτέραν ἐπιείκειαν.

— Ἐμφανίσεις ποὺ διακρίνονται διὰ τὴν χάριν τῶν τουαλετῶν ποὺ ἔφερον, ἦσαν αἱ κυρίαι Λοβέρδου, Ἀλ. Ἀργυροπούλου, Βοῦλτση, Ζαῖμη, Μαλομάδη.

— Εὐμορφες ἦσαν ἡ κ. Ζαλοκώστα, ἡ κ. Ν. Λούρου, ἡ κ. Σερπίση μὲ μαύρες τουαλέτες.

— Χορὸς μὲ ἀρκετὸ κέρρι παρετάθη μὲχρι ἔσημοροίματος.

— Στὴν ἐξέδρα ποὺ χορεύουν ἔχουν συγκεντρωθεῖ γνωστὲς Δες ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγοιται χορεύουν ἀρμονικὰ, ὅπως ἡ Δες Λοῦιν Μιχαλοπούλου.

— Διακοσμητικὴ εἶνε ἡ Δες Μαίρη Σταθάτου.

— Τύπου λεπτοτάτης εὐμορφιάς εἶνε αἱ Δες Μικέτα Καμπάνη καὶ Δες Εὐγενίδη.

— Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων Προηγήμισσα Ντεμίντοφ, κ. καὶ κ. Μπενάκη, κ. καὶ κ. Χωροῦνη, κ. καὶ κ. Χόλλαντ, Κώμησσα Κοζάτο, Προσευτῆς Ἰωαννίνας, ὁ κ. ντὲ Ἀμιέ, κ. καὶ κ. Μεταξά, κ. καὶ κ. Μιχαλοπούλου, κ. καὶ κ. Ἐμπερρίκου, κ. καὶ κ. Λικουοῦζου, κ. καὶ κ. Ὀκάφρε, κ. καὶ κ. Ἰωαννίδη, αἱ Δες Μαζαράκη, Ἐμπερρίκου, Ροδοκανάκη, Μελισσοῦ, Θεολόγη, Παπαρηγοπούλου, Ἀνδριτσάκη, κ.κ.

— Σιλουέτα ἀξιοσημείωτη ἡ Δες Σ. Χαροκόπου.

— Πικάντικη εὐμορφία ἡ κ. Σ. Μπαλατζῆ.

— Ἀσυναγώστη ὀρασιότης ἡ Δες Λάρα Στ. Σταῖκου.

— Δεξίωσις τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ὀντεφάσα.

— Παρευρεθήσαν Προσευτῆς Πολωνίας καὶ ἡ κ. Γεώργεβιτς, κ. καὶ κ. Ρουσσέτη, ὁ κ. Γ. Μελλάς, κ. καὶ κ. Βικέλα, Ἐπιτετραμμένος Τουρκικῆς Προσευτῆς καὶ ἡ κ. Τεφῆ, Ἐπιτετραμμένος Βουλγαρίας καὶ ἡ κ. Ράδερ—εὐμορφὴ μὲ ὑπλὲ—σὲλ τουαλέτα, Ἐπιτετραμμένος Τσεχοσλοβακίας καὶ ἡ κ. Βίσκε.

H MONTAIN

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΠΤΩΧΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Τὸ «Μπουκέτο» οὐδέποτε σχεδὸν ἐνόλησε τοὺς ἀγαθητοὺς τοῦ ἀναγνώστας διὰ τὴν συλλογὴν ἐράνων πρὸς οἰκονόμους σκοπῶν. Κι' αὐτὸ, ὅχι ἀπὸ ἑλλειψιν πόνου καὶ εὐπλαχνίας, ἀλλὰ διότι—κατὰ σήμεωσαν— ποτὲ δὲν μᾶς ἔτυχε σχετικὴ περίπτωσις.

Σήμερα, γιὰ πρώτη φορὰ, ἀπειθηνόμεθα στοὺς ἀγαθητοὺς καὶ σημερινικοὺς ἀναγνώστας καὶ ἀναγνωστριάς μας καὶ ἔρηξιμεν τὸν ὀβολὸν τῶν διὰ γνωστὴν μᾶς οἰκογένειαν, ἡ ὅποια στερεῖται τῶν πάντων, καὶ αὐτοῦ ἀκόμα τοῦ τεμαχίου τοῦ ἐπιούσιου ἄρτου.

Ἐμῶστε βέβαιον πὼς οἱ καλοὶ καὶ πρόθυμοι ἀναγνώσται μας θὰ συγγνωθῶν καὶ θὰ στεφθοῦν νὰ στείλουν στὸ «Μπουκέτο», ἔστω καὶ ἕνα γοαματιόσμο δραχμῆς, γιὰ τὴ φτωχὴ αὐτὴ οἰκογένεια.

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν Γαλλ. φρ.	50
Σελλίνα	2
Δραχμῶν	1668
Ἄσος Πάουλ	> 25
Κυρία Ι. Δ.	> 50

ΓΑΜΟΙ

Λεωνίδας Π. Οικονομιάπουλος, Σοφία Σ. Δρακουλάκη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν τὴν 19ην Ἰουλίου 1932.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἶδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὀλόκληρες βιβλιοθηκας. Γράψαντε : «Μπουκέτο», Λεῖνα 7, Ἀθήνας.

